

K

de Lucian Merișca

Krant!

Sau poate "Klant" - facu glezna piciorului, strivita între sinele comandate de macaz.

Lui Vincent nu i se mai întîmplase niciodata asa ceva, desi mama lui îl prevenise sa fie foarte atent cînd trece calea ferata - si atunci începu sa urle. Urla cît îl tinu gura.

Cîtiva cetateni, care circulau pe trotuar, nu prea departe de locul incidentuluui, întoarsera curiosi capul. O femei cu dezgust, o alta cu groaza. Un autobuz plin trecu pe sosea si toti pasageri se holbara la el.

Tragînd de picior, nu facea decît sa- si provoace dureri si mai mari ... Si "clic" - macazul, care pîna atunci bîziise amenintator, se stabilizea. Iar piciorul îi ramase prins între linii, ca o caracatita prinsa într-o menghina. Nu înțelegea prea mult din limbajul luminilor colorate ale domeniului feroviar; dar realiza ca macazul se schimba brusc ca venea un tren!

Între timp, în jurul victimei, se adunase o mica sleahta de curiosi: cîtiva copii, care chiuleau de la scoala; doua trei gospodine, care chiuleau de la scoala; doua trei gospodine care faceau "ntt, ntt, saracu!"; doi rromi care pareau sa nu aiba nici o treaba, dar se uitau cu rabdare sacosa pe care viitorul mort înca o mai tinea în mîna; un domn cu servieta neagra, care privi scena pret de trei secunde, apoi trecu mai departe, ca pentru a sublinia faptul ca nu e cu nimic amestecat; un taran voinic si votant, carînd o ditamai papornita, asozenata cu un topor, un boschetar care începu imediat sa cerseasca de sanatatea familie.

Tocmai voiau sa se împrastie - dupa ce își dadusera fiecare cu parere, cum ca nu e bine sa te sinucizi - pentru ca trenul devenise vizibil si doreau sa priveasca mai de la distanta, fara riscul de a fi stropiti, cînd Vincent începu sa urle.

- Va rog, salvati-ma!! Rezolvati-ma! (Stia ca e aproape imposibil ...)
Va rog, anuntati seful de gara, sa deschida macazul! Sa opreasca trenul!
(Stia ca era prea complicat, prea tîrziu si apoi, cine are timp sa rezolve problemele altuia, în ziua de azi ?! ...) Va rog!! - tipa el - domnu' cu toporul!
Va rog, nu ma lasati! ...

- Cine, eu?! facu taranul mirat, surprins si intimidat ca fusese ales tocmai el.

- Daaa, veniti repede!! (Trenul se vedea iesind de sub pod).

Taranul îl apuca si-l trase zdravan de picior, dar nu obtinu decît un icnet suplimentar din partea nenorocitului.

- Nu asa ... implora el; cu toporul! Repede! ...

- Cum, cu toporul ...?!

- Taie-mi piciorul! Repede! Nu mai e timp! - trenul se auzea fluierînd, mecanicul targea preventiv sirena, cînd trecea prin aceasta zona, mai aglomerata.

- Nu pot ... Nu pot sa fac asta ..., sînt bolnav de inima ..

- Taie-l dom'le ... nu mai e timp de altceva! Te rog eu! Dau si o bere!

...

Convins de acest ultim argument, taranul îsi facu trei cruci mari, spuse "Doamne ajuta!" si ridica toporul, încercînd sa rezolve totul dintr-o lovitura si sa-l elibereze pe sarmanul Vincent.

Bluum!! facu sîngele în timpane.

Inima bietului om nu rezistase unui asemenea stres si taranul se prabusi ca secerat la picioarele (de fapt la piciorul, ca celalalt deja nu mai conta) oraseanului.

- Oameni buni! ... Salvaaati-ne!! ... mai apuca sa strige Vincent, încercînd (prea tîrziu) sa se fereasca de topor, dar vocea îi fu acoperita de scrîsnetul vagoanelor si sirena locomotivei, care treceau razant, în viteza, prin fata lui ...